

poczatek tekstu

[Przewodniczący 00:00:00.000]

Uzasadnienie. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. przeciwko E. J. o zapłatę, zasądził od E. J. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 1.427,31 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 227,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Z wyrokiem tym nie zgodziła się pozwana, która zarzuciła naruszenie art. 45a ust. 8 pkt 1 litera A ustawy prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że regulamin rozliczania kosztów dostawy ciepła do budynku przyjęty przez spółdzielnię w całym punkcie 12 par. 1 nie jest bezwzględnie nieważny z uwagi na jego sprzeczność z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa energetycznego oraz prawa spółdzielczego, naruszenie przepisu art. 45a 9 prawa energetycznego przez jego niezastosowanie i uznanie, że tenże regulamin jest ważny mimo, że nie uwzględnia przy obliczaniu kosztów ogrzewania na poszczególne lokale współczynników wyrównawczych zużycia ciepła na ogrzewanie, po trzecie nie rozpoznanie istoty sprawy przez pominięcie przez Sąd Rejonowy faktu, że w spornym okresie lokal był opomiarowany wskaźnikami tak zwanymi wyparkowymi na podstawie odczytu, który spółdzielnia mogła dokonać rozliczenia kosztów zużycia ogrzewania, naruszenie przepisów postępowania przez przyjęcie wadliwości instalacji centralnego ogrzewania w lokalu, która powoduje, że w rzeczywistości nie było możliwe wykorzystanie takiej ilości ciepła, jaka jest przypisywana przez spółdzielnię w rozliczeniu. I wobec tych zarzutów wnosząca pozwana o zmianę zaskarżonego wyroku, dopuszczenie dowodu z dokumentów, deklaracji Firmy (...), pisma do zarządu w sprawie wydania kopii w zakresie reklamacji centralnego ogrzewania, pisma spółdzielni w sprawie wydania kopii dokumentów, pisma i tutaj są daty z '92, '96, '97, '98, 2003, 2012, 2012 na okoliczność wadliwego działania instalacji centralnego ogrzewania oraz na okoliczność, że podzielniki nie są urządzeniem pomiarowym. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości. Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje je za swoje uznając za zbędne powielanie ich treści uzasadnienia. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505 ze znaczką 13 par. 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Kwestionując rozstrzygnięcie Sądu I instancji apelująca wskazała, że Sąd I instancji błędnie przyjął, że w okresie rozliczeniowym lokal był opomiarowany. Pozwana na rozprawie również w dniu dzisiejszym przyznała, że lokal był wyposażony, ale w nieużywane urządzenia wyparkowe, natomiast za okres objęty pozwem wszystkie lokale były rozliczane nowymi urządzeniami pomiarowymi. Na zainstalowanie tych urządzeń pozwana nie zgodziła się argumentując to względami zdrowotnymi. Bezasadny jest zarzut podniesiony w apelacji naruszenia prawa energetycznego. Przepisy prawa energetycznego przywołane przez pozwaną, mianowicie 45a wskazują metodę w oparciu, o którą zarządca budynku może rozliczać koszty zużycia energii cieplnej. Spółdzielnia ma zgodnie z przepisem prawa energetycznego swobodę w granicach ustawowej metody dobrać właściwą i racjonalną metodę rozliczania zużytego ciepła poprzez poszczególne osoby zajmujące lokale. Wskazać trzeba, że przepisy prawa energetycznego są to normy o charakterze ogólnym, natomiast szczegółowe zasady rozliczania w przypadku spółdzielni określa regulamin. W sprawie, regulamin został uchwalony przez spółdzielnię. Regulamin ten ma postać uchwały i każda osoba, członek spółdzielni ma prawo nie zgadzać się z przyjętą uchwałą i w tym zakresie służy droga powództwa. Pozwana nie skorzystała w sposób skuteczny, w szczególności nie zostało tutaj w sprawie wykazane, aby doprowadziła do zmiany niekorzystnej dla niej jej zdaniem metody rozliczania przyjętej w regulaminie. W niniejszej sprawie Sąd jest związany zasadami określonymi w regulaminie i Sąd nie jest uprawniony w niniejszym postępowaniu do badania zasadności uchwały postanowień regulaminu. Pozwana podnosiła, iż do niej nie powinny być zastosowane przepisy prawa spółdzielczego. Abstrahując od rozwiązań prawa spółdzielczego, co do wykonywania zarządu w stosunku do lokali zajmowanych przez osoby, które nie są członkami spółdzielni, to wskazać należy, że w niniejszym postępowaniu przyjmując, co też czyni Sąd Rejonowy zasadnie trzeba, że pozwana była w przedmiotowym okresie członkiem spółdzielni i wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy zasadnie przyjął w oparciu o treść art. 4 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, że członkowie spółdzielni są zobowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali. Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że pozwana

zobowiązana jest do opłaty dochodzonej przez spółdzielnię kwoty za ogrzewanie jej lokalu. Pozwana w szczególności nie przedstawiła też żadnego dowodu, które by uzasadniały przyjęcie niższej kwoty, w szczególności związanej z usytuowaniem jej mieszkania. Generalnie pozwana nie wyrażając zgody na powszechnie przyjęty w spółdzielni sposób rozliczania ciepła sama decyduje się na sposób ryczałtowy, który z istoty rzeczy nie jest sposobem doskonałym i jedynie w sposób ogólny, ogólniejszy, ryczałtowy pozwala ustalić kwotę, którą można przypisać do zajmowanego przez nią lokalu. Reasumując, należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odpowiada prawu. W postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd II instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu. I dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 par. 1 k.p.c. biorąc pod uwagę, iż pozwana przegrała postępowanie drugoinstancyjne i jest zobowiązana do zwrotu kosztów, na które to koszty składają się koszty wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (...)